

[Else-Merete Ross.]

saneringen. Jeg tror også, det er en god idé at have en repræsentant både for grundejer- og lejerorganisationer med i boligkommissionen, så man kan nyde godt af deres sagskundskab. Man kunne også overveje at lade en sociolog og en psykolog være med i boligkommissionen. Det siges i fremsættelsen, at der tillægges boligkommissionerne øget ansvar og en større indflydelse på saneringsopgavens løsning. Brandchef Jan Amnitzbøll har ifølge Politiken for den 5. december d. å. sagt følgende:

„Og så kan vi give os til at sanere. Der kan jeg ikke gøre noget særligt. Jeg er kun menigt og brandteknisk medlem af boligkommissionen og har ikke meget at sige, men jeg mener, det går for langsomt.“

Jeg håber, alle menige og ikke menige medlemmer af kommissionen vil få meget at sige og gøre det med styrke, for en effektiv boligkommission kan vel betragtes som en primus motor i hele saneringen.

Som en forklaring på, at 1959-loven ikke har virket tilfredsstillende, har man nævnt den komplicerede procedure, der gjorde, at en sanering kunne strække sig over 6-8 år. Lovforslaget forkorter visse tidsfrister, men hvor meget hurtigere kan man nu regne med at en saneringsopgave kan gennemføres? Skulle det ikke være muligt at springe et af de mange led over, som en saneringsopgave skal passere? Fra 1959-loven har ministeren overtaget et saneringsnævn for hver af de to landsretskredse. Ifølge § 9 kan en saneringsplan, som boligministeren godkender, alligevel ikke virkelig godkendes, før saneringsnævnet giver tilslutning dertil. Jeg ved ikke, hvor lang tid det plejer at tage, men er der ikke én af disse instanser, man kunne drøfte at springe over?

Ministeren ønsker en indgående drøftelse af saneringsarbejdets rationalisering. Jeg håber, det må lykkes os i udvalget at nå frem til endnu større rationalisering end den i lovforslaget foreslåede, så i hvert fald planlægningen og vedtagelsen af en sanerings-

plan kan få en lidt lettere gang på jorden.

Som en yderligere forklaring på, at sanering ikke er kommet i gang, nævnes, at både kommuner og private er vejet tilbage på grund af de økonomiske konsekvenser, der har været forbundet med saneringer. Derfor foreslås forskellige ændringer, som skulle gøre det mere tiltrækkende at gå i gang med sanering. Desværre kan jeg heller ikke nå at komme meget ind på disse ting, men forhåbentlig vil de foreslåede økonomiske forbedringer bidrage til at fremme saneringernes antal. Der er ikke noget nyt i, at stat og kommune deler saneringstab med 50 pct. til hver. Hvis sanering ud fra et boligmæssigt og menneskeligt hensyn var ønskeligt, men kommuner af budgetmæssige grunde ikke mener at kunne klare udredningen af erstatning for saneringstab, er der så en mulighed for, at staten kan overtage mere end de 50 pct. af saneringstab?

Foruden kommuner skal nu også saneringsselskaber kunne opnå statslån til opkøb af ejendomme med henblik på sanering inden for en kortere årrække. Man må håbe, at både kommunens og saneringsselskabernes opkøb af ejendomme må kunne foregå på samme gnidningsfri måde, som det er lykkedes for Göta Lejon i Göteborg. Selv om svenskerne har en ekspropriationsparagraf, har man aldrig behøvet at anvende den.

Som nævnt i bemærkningerne må den låneramme, der er angivet i 1959-loven, forudses forøget i væsentlig grad, når en større saneringsaktivitet sætter ind. I forbindelse med finansieringsbestemmelser nævnes også tilskud til bygninger, der bør bevares af æstetiske og historiske grunde. Kunne det ikke overvejes, hvis der er liebhavere til sådanne huse, at de enkelte lejligheder kunne sælges som ejerlejligheder, så det offentlige inden for et vist åremål fik udgifter ved restaurering eller modernisering dækket gennem salget? På den måde kunne man få råd til at bevare flere gamle og smukke ejendomme, end det måske nu vil være muligt.